

Historias mínimas

Historias mínimas, Carlos Sorin, 2002

Un home jubilat empen un viatge cap a Puerto San Julián amb l'objectiu de retrobar el seu gos. Un viatjant de comerç i una noia humil també faran aquest viatge.

Un director que ve de la publicitat

Aquest és el tercer llargmetratge de Carlos Sorin (Buenos Aires, 1944), qui va debutar amb *La película del rey* (1986), film que va estar un any en cartell a Buenos Aires i va guanyar nombrosos premis nacionals i internacionals. El seu segon llargmetratge, *Eternas sonrisas de New Jersey* (1989), realitzat en coproducció amb Anglaterra i protagonitzat per Daniel Day Lewis, no es va arribar a estrenar comercialment al seu país.

Sorin és molt conegut a Argentina, però, per la seva vinculació al món de la publicitat.

Origen de la història

Fa uns anys Sorin rebé l'encàrrec de realitzar un anunci publicitari per a una companyia telefònica en un poble perdut a la Patagònia, en el qual arribava per primera vegada el telèfon. Aquest havia de ser el tema de la campanya. En arribar a aquest poble de 150 habitants i veure el gran rebombori que l'arribada d'aquest invent havia despertat entre els autòctons, el director es va convèncer que no necessitava els actors i va filmar l'anunci amb els autèntics

habitants del poble, vertaders protagonistes de la història.

Historias mínimas neix de la idea de filmar una ficció amb actors amateurs. Es va portar a terme el càsting a partir d'un primer esbós de tres històries que Sorin va realitzar amb Pablo Solarz. L'escriptura del guió va anar prenent forma i es va anar ajustant als actors seleccionats de tal manera que no hi hagués gaire distància entre actors i personatges.

Vides senzilles

L'acció transcorre a la província de Santa Cruz (la Patagònia). Don Justo (Antonio Benedectis) és un jubilat de 80 anys que en escapar-se de la tutela del seu fill i la seva jove inicia un viatge de 400 km per recuperar el seu gos, Malacara, perdut feia uns anys.

Roberto (Javier Lombardo) és un viatjant de comerç enamorat d'una jove vídua a qui pretén conquerir portant un pastís d'aniversari pel seu fill.

María (Javiera Bravo) és una noia humil que ha estat seleccionada per a prendre part en un concurs de televisió. Animada per una amiga farà el viatge per tal de presentar-s'hi.

El relat vincula aquestes tres històries per mitjans essencialment geogràfics (la noia i l'avi viuen a Fitz Roy, el

viatjant passa per allà i el viatjant i l'avi fan un tros de trajecte junts) i mediàtics (la presència de la televisió en les diferents parades estableix una mena de lligam entre escenes que permet la reintroducció de la noia al final, que no havíem vist des del començament).

Però, malgrat aquestes connexions, no es pot parlar de vides encreuades ja que cada personatge viatja amb una finalitat molt concreta i les trobades no són significatives a nivell de canvi de rumb de les pròpies històries.

Road-movie a la Patagònia

Segons el director és difícil filmar a la Patagònia sense acabar fent una *road-movie* ja que les grans distàncies formen part de les vides de la gent d'allà.

Vista com a *road-movie*, els motius insignificants que porten als personatges a emprendre aquest viatge passen ja a segon terme. I si parlar de viatges interiors potser quedaria aquí una mica pretensions, ja que només arribem a conèixer el motiu secret de l'avi, aquest viatge a través de paisatges desèrtics i pobles desangelats ens dóna en tot cas l'oportunitat de conèixer el caràcter i la forma de vida de la gent que habita aquesta terra: els personatges que

trobem són tan normals com els mateixos protagonistes: el policia, la sogra, la dona del pastisser... conformen una radiografia de la gent senzilla, sense grans ambicions ni somnis, però amb aquell esperit de solidaritat que sembla que només habita entre aquells que no esperen massa de la vida.

Totes aquestes històries mínimes van succeint-se de forma natural i amb un humor amable no exempt de petites pinzellades de crítica social: la venta televisiva, els programes escombraries o els llibres d'autoajuda, com símbols de l'aparent progrés que ens ha portat la globalització.

Els actors

Javier Lombardo (Roberto) és l'únic actor professional de la pel·lícula. La resta, com ja s'ha mencionat abans, són amateurs i provenen d'un càsting amplíssim que es va realitzar per tot el país. Cal que destaquem, doncs, l'actuació d'aquest avi de 80 anys, Antonio Benedictis, que ha estat mecànic tota la vida. Javiera Bravo (María) és en realitat professora de música en un jardí d'infància i es dedica a les danses folklòriques. Aníbal Maldonado (Don Fermín) toca l'acordió i compona, i així podríem seguir fins a completar el repartiment. Com a curiositat final cal que apuntem el cas de Rosario Vega (la sogra) on persona real i personatge arriben a la simbiosi total, ja que la senyora es dedica també a l'elaboració de pastissos casolans.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Carlos Sorin
Guió: Carlos Sorin, Pablo Solarz
Producció: Martin Bardi
Fotografia: Hugo Colace
Música: Nicolas Sorin
Muntatge: Mohamed Rajid
Nationalitat: Argentina / Espanya
Any: 2002

Durada: 94 minuts

Equip artístic

Javier Lombardo: Roberto
Antonio Benedictis: Don Justo
Javiera Bravo: María
Aníbal Maldonado: Don Fermín
Mariela Diaz: amiga de María
Julia Solomonoff: Julia
Laura Vagnoni: Estela
Maria Rosa Cianferoni: Ana
Carlos Montero: Losa

Filmografia

2002

Historias mínimas

1989

Eternas sonrisas de New Jersey

1985

La película del rey